GREV'deki SESİMİZ

MUTLU AKÜ İŞÇİ BÜLTENİ

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

• Haftalık Grev Bülteni • Sayı:3 • 7 Temmuz 1997

Grevimiz ve Sendikalarımız

Sendikal örgütlenme ve TİS, işçi sınıfının daha iyi yaşama ve çalışma koşulları elde etmek için sürdürdüğü ekonomik mücadelesinin başlıca aracıdır. Sermaye iktidarının bugün içini boşaltmaya ya da toptan yok etmeye çalıştığı bu hakları işçi sınıfı uzun ve zorlu mücadelelerle, nice bedeller ödeyerek kazanmıştır. Bugün Türkiye'de işçi ve emekçilerin çoğunluğu bu haklardan yoksundur. Milyonlarca işçi sendikasız, hatta sigortasız, kayıtsız çalıştırılmaktadır. Ve bunun faturasını çok daha azgın bir sömürüye maruz kalarak ödemektedir. Bu hakları kazanmak, korumak, onları sınıf mücadelesinde etkin bir silah olarak kullanmak, bu alandaki saldırıları geri püskürtmek, bugün işçi sınıfının önündeki başlıca görevlerden biridir. Kapitalist düzen hüküm sürdükçe, işçi sınıfının sermaye sınıfına karşı ekonomik sendikal mücadelesi de bütün önemini koruyarak varlığını sürdürecektir.

Ama sınıf mücadelesinin tarihsel deneyimleri şu gerçeği de bir çok kez kanıtlamıştır. İşçi sınıfı sadece ekonomik mücadele vererek ve sadece daha iyi TİS'ler imzalamak yoluyla sorunlarını çözemez. Kurtuluşunu kazanamaz. Kapitalist düzen, toplumdaki tüm kaynakların ve zenginliklerin, emeğin yarattığı tüm değerlerin, üretim araçlarının özel mülkiyetini elinde tutan bir avuç sömürücü asalak tarafından gaspedilmesi ve onların sınıf çıkarları doğrultusunda kullanılması demektir. Böyle bir düzende işçi sınıfının payına düşen ise her koşulda sömürülmek, sınıf baskısına ve eşitsizliğe maruz kalmak, yoksulluk, işsizlik, sefalet içinde ömür tüketmek olmaktadır.

Başarılı bir ekonomik sendikal mücadele işçi sınıfının yaşam koşullarını biraz daha iyileştirmesini sağlayabilir. Ama bu sömürü düzeni hüküm sürdükçe yukardaki sorunlara hiç bir gerçek ve kalıcı çözüm getirilemez. Bu düzen yıkılmadıkça, sınıfsal sömürü ve eşitsizlik de tüm şiddetiyle hükmünü sürdürecektir. Emeğin kurtuluşu; ücretli kölelik zincirlerini parçalamayı, kapitalist sömürü düzenini ve sermayenin sınıf iktidarını yıkmayı en temel görev olarak öne çıkarmaktadır. Kurtuluşun yolu da işçi sınıfının sermaye iktidarı karşısında güçlerini birleştirerek, bağımsız sınıf çıkarları doğrultusunda siyasal mücadeleyi yükseltmesinden geçmektedir.

Tüm bu gerçeklerin bugünkü TİS mücadelesi ile daha dolaysız ve daha somut bağları vardır. TİS sürecinde işçi sınıfının karşısındaki güç tek tek işverenler değil, devletiyle, meclisiyle, partileriyle, yasalarıyla, ordu ve polis vb. terör güçleriyle, sendikacı uşaklarıyla, medyasıyla, mahkemeleriyle, zindanlarıyla vb. bir bütün olarak sermaye sınıfı ve sermaye iktidarıdır.

Bütün bunların ışığında bakınca sendikaların yeri ve önemi açıktır. Yalnız 40. gününü bulan grevimiz boyunca, sendikamızın etkisiz, edilgen adeta bekle gör tavrına uygun davranması, grevin başarısını zora sokacaktır. Hiç bir grev, işçiler adeta seyirci durumuna düşürülerek kazanımlarla sonuçlanmamıştır. Grevler, geçmişten beri birer eğitim alanı , bilinç sıçratma zemini, birer mücadele okuludur. Sendika gerekli girişimi, sorumluluğu göterirse işçiyi yanında ve önünde görecektir. Kaldıki Mutlu Akü'de deneyimsiz, bilinçsiz, hemen hemenhiç bir mücadele geçmişi ve deneyimi olmayan yüzlerce işçi mevcuttur. Bunları eğitip bilinçlendirmek ve grevlerine sahip çıkmaları için yönlendirmek doğaldır ki işçinin kendi örgütü olan sendikasının görevidir ve grev de bunun için en uygun zemindir. Ama gel gör ki, grevin gidişatı içler acısıdır. Grevimiz ne kamuoyuna maledilmiştir, ne grevci işçilerin iç birliği sağlanmıştır ve ne de sınıf dayanışmasının gerekleri yerine getirilmiştir. Bunun koşulları mevcuttur ve sendikamız olsun biz grevci işçiler olalım, direnişteki diger işçi kardeşlerimiz (Kartussaş, Tuzla deri, Atabay kimya) olsun, dayanışmacı dotlarımız olsun, elimizden gelen bütün çabayı harcamak zorundayız. Vakit henüz geç değildir ve istersek başarırız. Çünkü sınıfın şu an sermayeyle çatışan öncu bölüğü biziz ve bu

durum bize büyük sorumluluk yüklemektedir. Bizim başarımız ya da başarısızlığımız gelecekteki diğer çatışmaları olumlu yada olumsuz etkileyecektir.

Bizim çabamız sendikalarımıza sahip çıkarak, sınıfsal mücadelemizin amacına uygun olarak mücadeledeki gerçek rolüne uygun bir yapıya kavuşturmaktır. Birkaç istisna dışında sendikaların işçiler nezdindeki itibarı ortadadır. İşçi sınıfı ve sendikalar bugün dünya çapında olsun ülke nezdinde olsun, kapitalizmin ideolojik, politik ve fiili saldırılarıyla karşı karşıyadır. Dünya çapında uygulanan özelleştirme, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme Türkiye'de daha vahşi bir şekilde uygulanmaktadır. İşçilerin hak ve çıkarlarını savunması gereken sendikalar, çürüyen düzenin, çeteleşen devletin koltuk değneği oldular. Bütün pislikleriyle ortaya çıkan kapitalist düzeni aklama görevini üstlendiler. Sınıfı sefalet ücretine mahkum eden, sendikaların işlevsizleşmesi anlamına gelen Eşel-Mobil saldırısını onaylayan ve sermaye iktidarıyla birlikte sınıfa karşı saldırı cephesi olan Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) içerisinde yer alan yine bu aynı sendika bürokratlarıdır. Oysa sermayenin bu saldırılarına karşı, sınıf olmanın bilinciyle karşı cephe açılmadıkça tek tek çatışmalardaki kısmi başarılar sermayenin saldırılarını püskürtmeye yetmeyecektir.

Sendikalar Bizimdir, Sahip Çıkalım!
Gerçek Mücadele Örgütlerine Dönüştürelim!

Sendikamız Petrol-İş Kartal şube başkanı Kemal Aktaş'la yapılan röportaj;

M.A.B.; ***TİS. tıkanan talepler nedir? Grev hangi aşamada?***

K.A.; Grev çıkmadan önce işverenle bir toplantı yaptık bir sonuç çıkmadı, grev çıktık. Grev süresince de hiç bir görüşmemiz olmadı. Ücretler, sosyal haklarda tıkanma oldu. İşveren yüzde olarak, %80 verdi biz ise seyyanen 45 milyon istedik. İşyerinde 340 işçi asgari ücretten çalışıyor. Yüzdeliği %80 tutsada bizim öngördüğümüz bir iyileşmeyi sağlayamayacaktır. O yüzden biz seyyanen bir artış istiyoruz. Taleplerimizden geri taviz vermeyiz.

M.A.B.; ***Grev komiteleri varmı? Grev çadırları neden kurulmuyor?***

K.A.; Yasalar gereği kurulmuyor. Bizim için önemli olan üretimin durdurulmasıdır. İşyerinde 4 grev gözcüsü var. Grev gözcüsü inançlı ise, bir kişi de olasa görevini yaptığı koşulda bir şey olmaz. Ama burda yasal olarak işveren götüreceği bir şey varsa bunu 100 kişi de ola bir saatte, jandarmayı getirir yine götürür. Grev komitemiz var. Grev gözcülerini denetliyorlar. Diğer fabrikalardaki grevi ve direnişleri ziyarette gidiyorlar.

M.A.B.; ***Alan da çeşitli grevler var. Tuzla'da Derİ İşçileri, Albayrak (Kartal Belediyesi Kartursaş) işçileri ve Mutlu Akü İşçileri grevde.Bu konuda ne yapılabilir ?***

K.A.; Birinci görevimiz kendi işyerimizdeki grevimizi ayakta tutabilirsek, diğer arkadaşlarımıza yararlı olabiliriz. Diğer arkadaşar içinde durum aynıdır.

M.A.B.; ***Bu eylemlerin ortaklanmasının önünde bir engel var mı?***

K.A.; Hiç bir engel yoktur. Destek ziyaretleri örgütlenebilir, ortak eylemler örgütlenebilir.Grevci arkadaşlarımıza dayanışma ziyaretine gittik Ekonomik destek verildi. Ama bu yeterli değil.

M.A.B.; ***Tek tek eylemler çoğu zaman başarıya ulaşamıyor Polisan deneyimi iyi bir örnektir.***

K.A.; Evet burada işverenin can damarı kesilemedi, burada işçilerin bir bölümü çalışıyordu. Eylemi zayıflatıyorlardı. Bu grevde en büyük zararı bu arkadaşlar vermiştir. Bugün önemli olan birliğin sağlanmasıdır. Bu yönde işçi arkadaşlarımızla bir sorunumuz yoktur.

M.A.B.; ***Eşel-Mobil sistemi konusunda ne diyeceksiniz?***

K.A.; Eşel-Mobil sistemi, sınıfın başını ağrıtacaktır. Emeğiyle çalışan insanları kölelik ücretine mahkum edecektir. Diğer bir saldırı yönü ise örgütlülüğün dağıtılmasına yöneliktir. Petrol-İş'e bağlı, kamu sektörüne bağlı işyerlerinde Eşel-Mobil uygulaması kabul edildi. Üstüne %30'a varan bir zam alındı. (Sıkala adı altında) özel işyerlerinde Eşel-Mobil uygulaması, yok patronlar hayata geçirmek istiyor ama biz izin vermeyeceğiz.

M.A.B.; ***Son olarak ne diyecekliniz?***

K.A.; Grevin sonucunu , zaman, süreç, inanç belirleyecektir. İşçi arkadaşlarımızın birliği bütünlüğü grevi başarıya götürecektir.

Bir Grevcinin Kaleminden;

Eski -yeni ayırımı , bir çok işçinin yok demesine rağmen, az da olsa var. Bu ayırımı yaratan sebeplerden birisi maaş zammının % üzerinden olmasındandır. Eski işçilerin çoğunluğu bize yapılan bu hakızlığı görüyorlar, bu duyarlı işçiler bizimle beraber mücadele ediyorlar. Bizce yapılması gereken en önemli iş, eski-yeni ayırımının bir an önce yok edilmesi, çünkü bu durumdan yararlanan sermayeden başkası değil, ikilik çıkartarak işçileri karşı karşıya getirmekte. Yapabileceğimiz ilk işlerden birisi, temsilci seçimlerinde 2 eski 2 yeni temsilci seçerek ayırımın önüne geçebiliriz. Aralarındaki güvensizlik kalkmış olur, beraber karar verip hareket etmiş olurlar. İşçiler arasında yapılan toplantılarda yeni-eski ayırımının kötü olduğu , olumsuz sonuçları tartışılıyor, tabiki bunda en büyük yardımı duyarlı işçilerden görmekteyiz. Toplantılarda, sendika tarafından, ayırımın sermayeye yarayacağını bölünmenin şu anki grev açısından hiçte iyi sonuçlanmayacağı, birlik ve beraberlikte nasıl mücadele edileceğini her zaman konuşulmaktadır.

Bizler Mutlu Akü işçileri olarak şu an ki grevden kesinlikle memnun değiliz. Yaşadığımız şu direnişi, grev olarak görmüyoruz, nedeni ise daha önce yaşanan, Mutlu Akü'de yaşanan üç grev bize örnek olmakta, daha önceki grevlerde birlik beraberlik içindeyken şimdi sermaye tarafından bu engellenmekte. Önceki olan grevde; greve yakın, iş yavaşlatma sakal bırakma, yemek yememe gibi grev öncesi patrona karşı işçiler duyarlı olduklarını, bağlılıklarını belli ediyorlardı. Greve çıkıldığında ise fabrikanın önünde greve çıkan 300,400 işçinin grev boyunca aileleriyle beraber, grev çadırına gelmeleri, halay çekmeleri, davul çalmaları iş yerini bırakmamaları, amaçlarının ise taşeronlaştırmaya, mal çıkışına, grev kırıcılığına engel olmaktı, bedellerini ise onlar fazlasıyla ödemişler ama şu anda yaşanan grevede, kesinlikle grev diyemeyiz, neden diye düşünecek olursak daha önceki grevlere nazaran çok uzak. Bu greve çıkmadan önce sendikamızın duyarsızlığından dolayı, greve yakın sakal bırakma, iş yavaşlatma, yemek yememe ve vizite eylemi yapılması gerekirken, yapılmadı . Tabi ki, bununla beraber sözleşmenin 6 ayı geçmesiyle, patron stoklarını doldurdu, grev hazırlığına başladı, şu an da neticesini görmekte, yurt dışından ithal akü getirip, etiket basıp piyasaya sürmekte, ve sendikamız bunu engelleyemiyor.

Bu grevde önemli olan noktalardan bazıları; grev yerinde davulun, halayın, grev yerini ziyaretin, desteğin yasaklanmış olması . Bu da tabi ki, sermayenin, devletle beraber hareket ettiğini, her zaman sermaye tarafından, emekçinin sömürüleceğini,ezileceğini, işçinin hiç bir değerinin olmadığının resmen kanıtıdır. Fabrikada şu an 4 nöbetçi bulunmakta. Nöbetçi arkadaşlarımız, patronun dehditine karşı, mal çıkışına, makina çıkışına engel olamamaktadılar. Sebebi ise kanunların sermayeden yana olmasıdır.

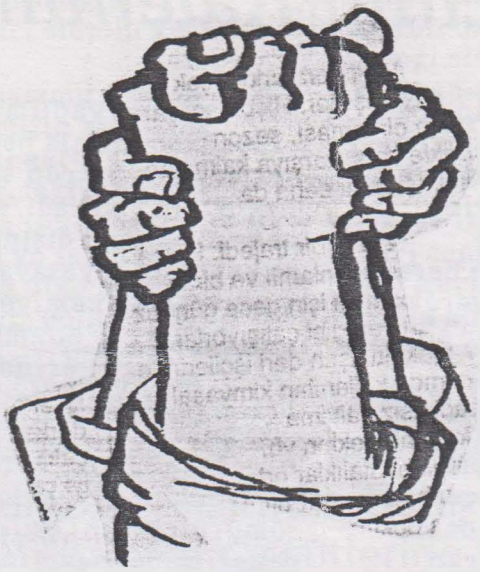
Bizim yapmamız gereken tek şey eski-yeni ayırımını kaldırıp, tek vücut olup sermayenin karşısında durmaktır. Örnek almamız gereken, daha önceki grevlerde neler yapıldığı, nasıl bu günlere gelindiğidir.

Çünkü geçmişte yapılan direnişlerin, '70 direnişinde şehit olan iki emekçinin arkasından bu günlere nasıl gelindiği bir düşünülmelidir. Sendikamızın tutumu sözleşmeye oturduğumuz ilk etapta pasif durumdaydı, biz işçiler olarak bu durumdan çok kaygılıydık. Nedeni, sözleşmenin iyi bitmeyeceği korkusu vardı. Bunun nedeni '95 sözleşmesinin sonucunda bizim için hiç de iyi olmayışı. Direnişimize iki ay kala, bizim sendikamızdan beklediğimiz, grev için hazırlık yapmasıydı. Örnek: Sakal bırakma eylemi, yemek yememe, imalatı yavaşlatmak, vizite eylemi gibi örnekler verilebilirdi. Böyle olmayışı işçilerin sendikaya karşı olan tutumunu değiştirdi. Her ne kadar ayırım olsada, sendikamızın greve çıkarken yaptıkları ve grevdeyken yapacakları, bizim sendikaya karşı olan tutumumuzu mutlaka değiştirecektir, bizler grevdeyken ve grevden sonra, sendikamız arkamızda olduğu süre içerisinde, bizler, her zaman endikamızın yanında olup onu sahipleneceğiz.

Bizim istediğimiz, sendikamızın her zaman bize sahip çıkması, mücadele etmesi ve hakkımızı savunmasıdır.

Mutlu Akü Kapitalisti'nin Mutluluğu, işçilerin Mutsuzluğudur!

İşçilerin Mutluluğu Sosyalizmdedir!

Bölge Direnişleri ve Sınıf Dayanışması

Bölgemizde üç ayrı sektörde grev ve direnişler yaşanıyor. Birbirinden kopuk tek tek süren bu eylemlerin ortak bir Grev-Direniş Dayanışma Platformuna dönüştürülmesi ve Kartal–Pendik–Tuzla hattında diğer fabrikalara duyurulması, bu fabrika işçilerinin de desteğinin alınması, en geniş işçi cephesinin oluşturulması bugün acil bir ihtiyaçtır. Sermaye cephesi grev ve direnişlere tek tek patronların veya belediyelerin sorunları olarak bakmıyor. Eylemlere, grevlere, direnişlere karşı örgütlü bütün gücünü her alanda kullanıyor. Grev kırıcılığında jandarmasını, polisini, yasalarını, tüm kurumlarını işletiyor. İşçilerin üzerine saldırıyor.

Biz de birleşip, mücadelemizi ortaklayıp, yükseltmek zorundayız. Grev direnişlerin başarısı için, en geniş işçi katılımını sağlayıp, bir merkezden yönlendirmek gerekiyor. Mutlu Akü, Albayrak ve Tuzla Deri İşçilerinin katılacağı Grev Direniş Dayanışma Komitesi oluşturarak "Grevler,Direnişler Bizimdir, Zafer de Bizim Olacak" sloganının hayat bulmasını sağlayacak bir adım olacaktır. Merkezi yapılacak gösteri, gece, geziler işçilerin birlik ve dayanışma bilincinin gelişmesinin, diğer taraftan sermayeye karşı ortak mücadele birliğine dönüşmesinin adımları olacaktır.

Tek tek yürütülen bütün bu eylemler, işyeri ve fabrikalara sıkışıp kaldığı sürece, çoğu zaman yenilgiyle sonuçlanıyor. Polisan deneyimi, İpragaz deneyimi bunu gösterdi. Mücadelede hep bir adım öne çıkmış olan Tuzla Deri İşçileri mücadele örnekleriyle bize yol gösteriyor. Bursa Gintem İşçileri mücadele bayrağını yükselterek kazandı. Tuzla direnişçilerinin ve Kartal Kartursaş işçilerinin grev ve direnişlerinin ortaklanması için yaptığı çağrılara, biz Mutlu Akü İşçileri de destek vermeliyiz. Bilinmelidir ki sermayenin, işçi sınıfı ve emekçilere saldırısı ideolojik ve sınıfsaldır, karşı koyuş da ideolojik ve sınıfsal olmalıdır ve biz sınıf tavrımızla ve gücümüzle bunu göstermeliyiz.

Sınıf mücadelesi ve dayanışması görevi bizzat bizim omuzlarımızdadır. Bütün bunların yerine getirilmesi için gerekli olan, bu görevleri bizzat yerine getirmek için gücümüzü birleştirmek, örgütlemek, mücadelede ileri atılmak ve önümüze çıkan barikatları aşmaktır.

Yaşasın Sınıf Dayanışması!